

názoru, že v tomto případě, vzhledem k tomu, že břemena na prodaném domě, dne 7. června 1922 na 45.440 Kč odhadnutém, v den odhadu jeho cenu přesahovala, není tu čisté hodnoty nemovitosti, ze které by dávka z majetku mohla být vyměřena, a do jejichž 30 percent by mohla na nemovitosti váznouti. Dle §u 6 zákona o dávce z majetku jsou pro osobní i v ě c n o u povinnost k dávce jakož i výši dávkou povinného jmění rozhodny stav a hodnota dne 1. března 1919, při čemž cena nemovitostí určuje se samostatně dle zásad, v zákoně uvedených, úřady, dávku vyměřujícími. Nezáleží proto na ceně, vyšetřené soudním odhadem dne 7. června 1922, nýbrž rozhodnou jest cena, vyšetřená za účelem vyměření dávky z majetku úřady finančními ke dni 1. března 1919, a nerozhoduje předluženost, zjištěná při pozdější soudní dražbě, nýbrž stav břemen dne 1. března 1919. Měla-li dražbou prodaná nemovitost toho dne podle ceny při vyměrování dávky z majetku vyšetřené po srážce tehdejších knihovnických břemen, čistou hodnotu, vázne poměrný díl vyměření dávky na ní zákonným právem zástavním do 30% této čisté hodnoty bez ohledu na změny, které později nastaly v ceně a zatížení nemovitosti. Jest tudíž třeba vyšetřiti, jaká cena nemovitosti byla za účelem vyměření dávky z majetku zjištěna, jakou výši byla břemena dne 1. března 1919 na domě váznoucí uznána, a v jakém poměru byla vyšetřená čistá hodnota domu k celkovému majetku, načež teprve bude moci být rozhodnuto o tom, zda a do jaké míry přísluší přihlášené dávce z majetku 200 Kč na prodaném domě zákonné právo zástavní. Teprve až dotazem na berní správu budou uvedené okolnosti zjištěny, bude moci být o sporné otázce rozhodnuto, pročez musilo být rozvrhové usnesení v tomto směru zrušeno a nařízeno další šetření. Finanční prokuratura navrhuje přisouzení útrat dovolacího rekursu proti dlužníkovi. Nehledíc k tomu, že seznam útrat nebyl předložen (§ 54 c. ř. s.), nelze v rozvrhovém řízení přiřknouti útraty proti dlužníkovi, neboť tento přestal být příklepem nemovitosti stranou a nemůže být řeči o nějakém jeho zavinění dle §u 41 c. ř. s. neb §u 74 ex. ř. Poukazuje se v té příčině na rozhodnutí ze dne 4. února 1913, kniha judikátů čís. 201.

Čís. 3703.

Stačí, když daně a poplatky, které do dne dražby ještě vyměřeny nebyly (být nemohly), oznámí se exekučnímu soudu a uvedou na vědomost účastníkům takovým způsobem, aby k nim při dražbě a při rozhodnutí o odporu proti příklepu mohlo být přihlíženo.

Poplatku z čisté pozůstalosti lze přiznati na vydražené nemovitosti zákonné právo zástavní jen tehdy, pokud nemovitost jest sama čistou pozůstalostní hodnotou a poplatek ten může být přikázán z nejvyššího podání jen tehdy, je-li vymáhající věřitel úplně kryt; poplatek nemovitostní však požívá přednostního pořadí přede všemi právy soukromými.

Útraty, vzniklé v rozvrhovém řízení, nelze vymáhajícímu věřiteli proti dlužníku přisouditi.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, R I 261/24.)

K rozvrhu výtěžku za exekučně vydraženou nemovitost přihlásil úřad pro vyměřování poplatků ve výsadním pořadí úhrnným penízem veškeré poplatky, vyměřené z dlužníkovy pozůstalosti. O b a n i ž š í s o u d y přiznaly poplatky v požadovaném pořadí. N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele potud, že zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by provedl šetření v důvodech naznačené a pak o nároku úřadu pro vyměřování poplatků na přikázání poplatků vyměřených z dlužníkovy pozůstalosti znova rozhodl; účtované rekursní útraty nebyly přisouzeny.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud uvažoval předem, zda přikázání poplatků, vyměřených z dlužníkovy pozůstalosti, v přednostním pořadí před vymáhajícím věřitelem nepřekáží okolnost, že nebyly podle Šu 172 ex. ř. přihlášeny do dne dražby. Otázku tuto slušelo rozhodnouti záporně, neboť úřad pro vyměřování poplatků obrátil se již před dražbou přípisem ze dne 11. července 1923 na exekuční soud se žádostí za vhodné opatření, by poplatky, které budou z pozůstalosti vyměřeny, byly z nejvyššího podání zajištěny. Vyhovuje i doslovu i účelu předpisu Šu 172 ex. ř., když daně a poplatky, které do dne dražby ještě vyměřeny nebyly, po připadě vyměřeny býti nemohly, takovým způsobem se oznámí exekučnímu soudu a uvedou na vědomost účastníkům (§ 178 čís. 1 ex. ř.), aby k nim při dražbě a při rozhodnutí o odporu proti příklepu opírajícím se o § 184 čís. 8 ex. ř. bylo přihlíženo.

Ve věci samé nelze dovolacímu rekursu upřítí částečně oprávněnosti. Poplatkový úřad uvedl ve své přihlášce veškeré poplatky, vyměřené z dlužníkovy pozůstalosti úhrnnou částkou, nerozeznáváje, kolik z nich připadá na poplatek čisté pozůstalosti (daň dědickou) s poplatky vedlejšími a kolik na reální převodní poplatek z vydražené nemovitosti. Toto rozeznávání jest však pro posouzení, zda a pokud přísluší přihlášeným poplatkům přednostní zákonné právo zástavní, podstatné. Pokud jde o poplatek z čisté pozůstalosti, může mu býti přiznáno zákonné právo zástavní na vydražené nemovitosti jen potud, pokud tato nemovitost jest sama čistou pozůstalostní hodnotou, pokud totiž nebyla v den úmrtí dlužníkovy dle Šu 57 popl. zák. po odečtení břemen na ní váznoucích předlužena. Při vyčerpání ceny nemovitosti břemeny na ní váznoucími nelze mluvit o čisté její ceně, která jediné jest předmětem dědické daně, a důsledně ani o zástavním právu vyhraženém pro dědickou daň. V tomto případě byla pohledávka vymáhajícího věřitele již v den dlužníkovy smrti pojištěna na vydražené nemovitosti právem zástavním, poplatek z čisté pozůstalosti může býti proto přikázán ku zaplacení po připadě zajištění z nejvyššího podání jenom, bude-li vymáhající věřitel úplně kryt. Jinak jest tomu s poplatkem nemovitostním. Podle Šu 72 popl. zák. vázne též na nemovitosti, z jejíhož převodu jest bez ohledu na její zadlužení vyměřen, v pořadí přednostním přede všemi právy soukromými, z posledního odstavce Šu 1 zákona ze dne 18. června 1901, čís. 74 ve spojení se současným zrušením Šu 5 čís. nařízení ze dne 19. března 1853, čís. 53 ř. zák. pak plyne, že podnětem

ku vyměření tohoto poplatku jest již nápad dědický bez ohledu na pozdější odevzdání neb dřívější exekuční prodej. Následkem toho jest nutno přiznati reálnímu převodnímu poplatku vyměřenému z nápadu dědického přednostní zákonné právo zástavní, a nelze dovolacímu rekursu ohledně tohoto poplatku vyhověti. Na exekučním soudu bude, by dotazem u poplatkového úřadu zjistil, z jakých položek se skládají přihlášené poplatky, vyměřené z dlužníkovy pozůstalosti, a podle výsledku tohoto dotazu o nich a o pohledávce vymáhajícího věřitele znova rozhodl.

Na náhradu účtovaných útrat rekursů nemá vymáhající věřitel nároku, i když budou míti částečný úspěch, neboť není osoby, jež by mohla býti odsouzena k jejich zaplacení. Jmenovitě nemohou býti uloženy dlužníkovi dle §u 74 ex. ř. Udělením příklepu bylo vlastní exekuční řízení, v němž dlužník byl stranou, skončeno, následující řízení rozvrhové má povahu řízení nesporného, v němž osoba dlužníková ustupuje do pozadí, takže útraty vzniklé vymáhajícímu věřiteli v tomto řízení, pokládáti za způsobené dlužníkem. (Srovnej rozhodnutí ze dne 4. února 1913, kniha judikátů čís. 201.)

Čís. 3704.

Trestní sankce čl. 4 a 5 polského zákona ze dne 15. ledna 1920, čís. 26 Dz. U. Rj. P. týká se pouze zákazu mechanického přepočítávání rakousko-uherských korun na polské marky v jiném poměru než 70 : 100, neobsahuje však zákazu plnění v Kč.

Okolnost, že po postupu pohledávky polským příslušníkem na tuzemce byl vydán zákaz výplaty pohledávky ve měně tuzemské, požadované postupníkem, nelze namítati postupníku.

Kupní cenu za zboží, dodané z místa, druhdy v mocnářství rakousko-uherském, nyní v republice Polské, jež byla splatna v době před měnovou rozlukou, jest zaplatiti v Kč.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1924, Rv I 1489/23.)

Vilém S., obchodník v Bílsku, dodal v roce 1918 žalované pražské firmě zboží za 48.333 K rak. uh. (splatno a žalovatelné v Bílsku) a postoupil pohledávku kupní ceny žalobci, tuzemskému obchodníku. Žalobě na zaplacení kupní ceny v Kč bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu dovolacími důvody čís. 2 a 4 §u 503 c. ř. s., ale neprávem. Jako neúplnost odvolacího řízení po rozumu §u 503 čís. 2 c. ř. s. vytýká, že odvolací soud nezjistil doslovu zákona polské republiky ze dne 15. ledna 1920, čís. 26 Dz. U. Rj. P., zejména článků 4 a 5 tohoto zákona, z kterých prý vyplývá, že žalobcův právní předchůdce (postupitel) Vilém S. nesměl by pod trestní sankcí žádati splnění sporné pohledávky, splatné v Polsku (v Bílsku)